

μου γράμμα. Σήμερα & κλείσω αυτό κι ες υπο-
γραφῶ καθὼς μιὰ φορὰ στὰ παλιά μου χρόνια στὸν
« Ἀσμοδαῖο » ὅπως σωτὰ ἔγινε καὶ εἶμαι πιὰ

ΧΡΥΣΑΝΘΟΣ ΠΑΛΙΑΠΗΔΑΣ

Ο ΔΡΑΜΑΤΙΚΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΩΔΕΙΟΥ ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ

Προκηρύσσεται Ἀβερῶρεος Δραματικὸς Διαγωνισμὸς
πρὸς συγγραφήν πρωτοτύπου δράματος, ἔχοντος Ἑλληνικὴν
ὕπθεσιν ἀρχαίαν ἢ νέαν ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους :

1) Ἔργα εἰς τὸν διαγωνισμὸν εἶνε δεκτὰ τὰ ἀναβιβα-
ζόμενα ἐπὶ σκηνῆς ἐν Ἀθήναις ἀπὸ 1ης Μαρτίου μέχρι
31ης Αὐγούστου 1910. Οὐδὲν ἔργον ἐκ τῶν ἤδη ἐκδοθέν-
των ἢ παρασταθέντων εἶνε δεκτὸν εἰς τὸν διαγωνισμὸν.

2) Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ μετέσχῃσι τοῦ διαγωνισμοῦ ὀ-
φείλουσι νὰ υποβάλωσι διὰ τῆς Διευθύνσεως τοῦ Ὁδείου
εἰς τὴν Ἀγωνοδίκον Ἐπιτροπὴν δέκα τοῦλάχιστον ἡμέρας
πρὸ τῆς ἐν Ἀθήναις παραστάσεως τοῦ ἔργου τὸ χειρόγρα-
φόν, νὰ καταστήσωσι δὲ πρὸ τριῶν ἡμερῶν γνωστὴν τὴν
ἡμέραν τῆς παραστάσεως εἰς τὴν Ἀγωνοδίκον Ἐπιτροπὴν.

3) Ἡ Ἀγωνοδικὸς Ἐπιτροπὴ ἱστατεῖται ἐκ τριῶν
μελῶν ἐκλεχθέντων ὑπὸ τοῦ Συμβουλίου τοῦ Μουσικοῦ
καὶ Δραματικοῦ Συλλόγου ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου
1910.

4) Ἡ ἔκδοσις τῆς Ἀγωνοδικῆς Ἐπιτροπῆς θέλει ἀνα-
γνωστῆ ὑπὸ τοῦ εἰσηγητοῦ ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ὁδείου ἐντὸς
τοῦ μηνὸς Νοεμβρίου 1910.

5) Εἰς τὸ βραβευθὸν ἔργον θέλει ἀπονεμηθῆ
2,000 δραχμῶν ἄθλον, κατ' ἐκλογὴν δὲ τοῦ συγγραφέως
θέλει ἐκδοθῆ τοῦτο ἐπιμελεία καὶ δαπάνη τοῦ Συλλόγου
εἰς χίλια ἀντίτυπα ἐκχωρούμενα εἰς τὸν συγγραφέα, ἢ θέ-
λουσι δοθῆ εἰς αὐτὸν 500 δραχ. ἐπὶ πλέον.

6) Ἐὰν δὲν ὑποβληθῆ οὐδὲν ἔργον ὑπὸ τὴν κρίσιν τῆς
Ἐπιτροπῆς ἢ δὲν κριθῆ οὐδὲν τῶν ὑποβληθέντων ἕξιον τοῦ
βραβείου δύναται ἢ Ἐπιτροπὴ δι' ἡτιολογημένης αὐτῆς
ἀποφάσεως ν' ἀναβλή τὸν Διαγωνισμὸν διὰ τὸ ἐπιπὸν ἔτος.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Ὁδείου Ἀθηνῶν
Γ. Ν. ΝΑΖΟΣ

ΔΗΜ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΣΤΗΝ ΟΞΩΠΟΡΤΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΣΚΗΝΗ

Καλλιτεχνικὴ ἔκδοσις τοῦ «Σεράπιου» τῆς
Ἀλεξάνδρειας, μετ' εἰκόνα τοῦ συγγραφέα.
Πουλιέται στὰ γραφεῖα τοῦ «Σεράπιου»
(Revue «Serapion». Alexandrie — Egypte)
φρ. 5. Γιὰ τοὺς συνδρομητάς τοῦ «Σερά-
πιου» καὶ τοῦ «Νουμᾶ» φρ. 3.

ΣΤΙΧΑΚΙΑ

Γιὰ τὴ «Λύρα» καὶ τὸν Πολέμῳ

1.

Τὴ «Λύρα» ἀρπᾶ στὸ χέρι του
τὴν πάει σ' ἓνα σαράφη,
— Κάλυκῃ, ἐκείνος φώναξε
ποῦ ἔταν πορὰ δὲν κάνει
Κ' ἐρέκαξεν ὁ ποιητῆς
ψιλὴ φωνίτσα βάνει.
— Ἀμάν, γι' ἀντίκα πάρε τὴν
καὶ βάλε τὴν στὸ ράφι.

2.

Ἀνθολογία σ' ἔβαλον
ποιητικὴ νὰ κάνης.
Σοῦ εἶπαν λουλούδια διαλεχτὰ
μὲ προσοχὴ νὰ πάρης
Κ' ἐοῦ, ἀχινοῦς, ξεράγκαθα
μαζὶ μ' ἀνθοῦς τὰ βάνεις.
Καὶ λές : — Ἐγὼ μαι ναυτικός·
δὲν εἶμαι περβολάρης.
Κ' ἔτσι γενήκαν θάλασσα
καὶ τέγγη κ' ἱστορία,
Κι ἄλλα ζιγᾶς τώρα ψιλὰ
νὰ βγάνης ἄλλη μία.

3.

Πολέμῳ, στὰ γεράματα
σ' ἀδίκησεν ἡ Μοῖρα,
Καημένε, πόσα κλάματα
σοῦ στοίχισεν ἡ «Λύρα» !
Δὲ γέλασε τὰ χεῖλι σου
μ' αὐτὴ τὴ φασαρία.
Σ' ἐκλάψανε κ' οἱ φίλοι σου
κι ὅσοι δὲν εἶχαν Μοῖρα
νὰ μπούνε στὸν Παράδεισο
μὲ τὴν Ἀνθολογία
τὶ πήρανε τὴ Λύρα σου
γιὰ τοῦ στραβοῦ τὴ λύρα.
Ὅμως περσότερο ἔκαμες
νὰ κλάψη σὰν τὴ χήρα
τὴν Ἐταιρία ποῦ ἐξόδιασε
παράδες γιὰ τὴ «Λύρα».

ΧΡ. ΒΑΡΛΕΝΤΗΣ

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΚΟΛΕΙΟ

3.

ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΚΑΙ ΦΥΣΗ.

Ὁ Θύμης σὰ σκόλας καὶ γύρισε στὸ σπίτι,
ἐξουθενωμένος ἀπὸ τὴ δοκιμασία ποῦ ὑπόφερε καὶ
κτασσοτισμένος ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τῆς μαύρης ἐν-
τύπωσης, ποῦ τοῦ εἶχε κάνει ἡ σχολικὴ παράδοσις,
μὲ πρωτόφαντη ἀποφασιστικότητά δῆλωσε στοὺς οἰ-
κειοὺς του πὼς δὲ θὰ ζανακπήσῃ πιὰ στὸ σκο-
λεῖο. Οἱ γονιοὶ ἔμωσ τοῦ Θύμη, κατὰ τὴ γνωστὴ
συνήθειά δλωνῶ μας, πρῶτα μὲ γλυκύλογα κ' ὑπό-
σκετες κι ἀμοιβές κ' ὕστερα μὲ φοβέρες, μὲ νη-
στετεὲς καὶ ξυλισμοὺς τόνε στέλνανε στὸ σκολεῖο.
Στὰ χαμένα τὸ φτωχὸ παιδί χτυποῦσε τὸ ποδάρι,
στὰ χαμένα πακαλοῦσε τοὺς γονιοὺς του, στὰ
χαμένα φώναζε, ἐκλαίε, μέρα τὴ μέρα ἀδυνατίζε,
συχναρρωστοῦσε. Στὰ χαμένα, χωρὶς νὰ θέλῃ, ψυ-
χόρημα, ἐξωτερικέψε μὲ καθε μέσο τὴν ἐσωτερικὴ
φυσικὴ ἀνάγκη καὶ τὴν ἀκατανίκητη ψυχικὴ τάση,
ποῦ κάθε ζωικὸ ὄντο ἔχει πρὸς τὴ λευτεριά. Τί-
ποτα δὲν κατάφερε. Κι ἄμα εἶδε κι ἀπίσινε τὴν
ἐπιμονὴ τῶ γονιῶν του στὴν ἀμετάβλητη ἀπόφασή
τους, τὸ πήρε γιὰ μοιραῖο τὸ πρᾶμα. Σὰ νὰ κατὰ-
λαβε πὼς μιὰ ἀνώτερη δύναμη τοὺς πρόσταζε κι
αὐτοὺς θέλα νὰ στέλνουνε τὸ δῆστυχο παιδί τους
στὸ διαφθορετὸ κείνο τῶ νοῦ, τῆς καρδίας καὶ τοῦ
κορμιοῦ. Κι ἀποφάσισε στὸ τέλος μὲ μιὰν ὀδυνερὴ
ψυχικὴ συντριβὴ νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι μπροστὰ στὴν
παντοδύναμη θέληση τῆς ἀλύγιστης μοῖρας.

Κι ἔς μὴ θελήσῃ νὰ πῆ κανένας φιλήσυχος νοι-
κοκέρης πὼς τὸ σκολεῖο μας στὴν ἀρχὴ μονάχα δι-
νει κόπο καὶ πὼς ἀργότερα, ἄμα τὸ παιδί ἀγάλλι
ἀγάλλι συνειθίσῃ, δὲν τοῦ φαίνεται τίποτα καὶ δὲν
τοῦ παύει καμὴν πλήξη ἢ πείση. Γιατὶ καὶ μὲν
εἶναι γνωστὴ ἡ μεγάλη σπουδαιότητα τῆς συνήθειας
κ' ἡ ἀφιλονίκητη ἐπίδρασή της στὴν καθόλου ἀγωγή
τοῦ ἀθρώπου καὶ δὲν ὑπάρχει κανεὶς ποῦ νὰ μὴν
παραδέχεται πὼς ἡ «ἐξὲς δευτέρα φύσις» ἢ πιὸ
καλὰ, καθὼς ἔλεγε ὁ Wellington, αἱ συνήθεια
εἶναι δέκα φορές φύσις καὶ πὼς κατὰ τὸν Ἀριστο-
τελῆ (Ἡθ. μεγ. Α' στ' 1186α) ἀπὸ ἦθος ἀπὸ τοῦ
ἔθους ἔχει τὴν ἐπωνυμίαν, ἡθικὴ γὰρ καλεῖται διὰ

*) Κοίταξε ἀριθμοὺς 350 καὶ 352.

τῆς περὶ ἓνα γλυκὸ λόγο καὶ νὰ βάλε τὸ χέρι της
μέσα στὸ χέρι του καὶ νὰ στηριχθῆ καὶ νὰ μὴν
πέσει. Ὡ ! πόσο λαχταροῦσε νὰ δεῖ μπροστὰ της
ἓναν ἀνθρώπο καλὸ καὶ τίμιο. Ποῦ νὰ μὴ τὴν πλη-
γώσει καὶ νὰ τὴν λυπηθεῖ.

Ὡ ! πότε νὰ φτάσει ! πότε νὰ φτάσει !..

IX

Ὡς ἀνοίξεν ἀπότομα ἡ πόρτα τῆς σκοτεινῆς
καμερούλας, ὁ Γοργίας ποῦ εἶτανε ξεπλωμένος στὸ
κρεβάτι, δέχθηκε ἀπάνω του ὅλο τὸ φῶς, ἓνα με-
γάλο, ὠμὸ κῆμα φῶς κ' ἐκλαίσε τ' ἀδυνατισμένα
τοῦ τὰ μάτια καὶ τραβήχτηκε λίγο στὴν ἡσυχί-
α μὲν γωνιά, λές καὶ ντρεπότανε.

Ἡ Χρυσούλα χωρὶς νὰ τὸ θέλει ξεστάθηκε κ'
ἔρριξε λίγο πίσω τὸ κορμί της, σὰ νᾶθελε νὰ φύ-
γει. Τὸ φῶς πεσμένο ἐστὶ ἀπότομα ἀπάνω του, τοῦ
ἔδειξε τὴν ἀσκήμια του τώρα, τώρα προπάντων,
ποῦ τοῦ βαθύσκαψε ἡ ἀγρύπνια κ' ἡ ἀδιαθεσία τὰ
μάγουλα καὶ τοῦβγαλε πὸ ὄζω τὰ μικρὰ ματάκια
του, τὰ μενεξεδένια, ποῦ σὰν ξεβλακμένα φαντάζανε
στὸ πολὺ φῶς κ' ἡ μύτη, τώρα ποῦ ἀδυνατίσε,
φανότανε ἀπέραντη.

Ὡς εἶδε τὴ Χρυσούλα, ἀνασηκώθηκε κι ὅλο του
τὸ προσωπάκι γέλασε. Ἐνας βήχας δυνατὸς ἔσεισε
ὅλο του τὸ κορμί.

— Καλημέρα ! Καλημέρα ! Εἶμαι χαρούμενος
σήμερα.

Ἡ φωνὴ του ξεναχάθηκε μέσα στὸ βήχα.

— Μὰ τί ἔχετε ; γιατί εἶστε χλωμὴ ; τί
τρέχει ;

Φώναξε ταραγμένος βλέποντας καλὰ τὸ πρό-
σωπο τῆς Χρυσούλας.

— Τίποτα, τίποτα. Φοβοῦμαι...

— Σὰς πείραξε κανεὶς ; Σὰς εἶπανε τίποτα ;..

— Ὅχι ! ὄχι !

— Τί φοβάστε λοιπόν ;

— Ὅλα, ὅλα, ὅλα ! Δὲν ξέρω. Θέλω νὰ πε-
θάνω. Ἡ ζωὴ παραπολύ βαρύνει ἀπάνω στοὺς ὤ-
μους μου. Δὲν ξέρω. Οἱ ὄμοι μου ἴσως εἶναι παρα-
πολύ ἀδύνατοι καὶ λυγίζουσι καὶ σποῦε.

Ὁ Γοργίας τὴν κύταζε καὶ δὲν ἐνοουσε.

— Μὰ τί σημαίνουν οἱ πόνοι μας μπροστὰ
στὴν ὀμορφιά, Χρυσούλα ; Ἀπὸ ἀγάπης καὶ μίσῃ
πλύνεται καὶ ξεπλένεται ἡ ψυχὴ. Μὰ εἶναι κάποια
ποιήματα καὶ κάποια βουὰ καὶ δῦσε ἡλιῶν καὶ
θάλασσες ποῦ αἰώνια μένουσι καὶ παρηγοροῦνε τὴν

ψυχὴ. Νὰ, σήμερα ἐγὼ, μὲ ὅλη μου τὴν ἀρρώστια
καὶ μὲ ὅλα μου τὰ χάλια εἶμαι μεθημένος ἀπὸ τὴν
εὐτυχία.

Ἀπλώσε τὸ χέρι του κ' ἔπιασε ἀπὸ ἓνα τρα-
πέζακι δίπλα του ἓνα τεύχος περιοδικῆ καὶ τὸ
σίουσε θριαμβευτικὰ.

— Βλέπετε αὐτό ; Τὸ βλέπετε ; Τώρα μοῦ
τῶφερε ὁ ταχυδρόμος. Ἀνὲ βρῆτε τί ἔχει μέσα !

Ἡ Χρυσούλα εἶχε καθίσει σὲ μιὰ καρέκλα,
κοντὰ στὸ παράθυρο· ἐκρυψε τὸ πρόσωπό της μέσα
στὰ χέρια της καὶ σάπαινε.

— Ἐνα τραγοῦδι τῆς Σαπφῶς ! Μήτε ἓνας
μῆνας δὲν εἶναι ποῦ ἀνακαλύφθηκε στοὺς πάπυρους
τῆς Αἰγύπτου !

Ἡ φωνὴ του ἔτρεμε ἀπὸ τὴ συγκίνηση. Πασι-
χαρος ἔσκυψε καὶ μεσόκλεισε τὰ ματάκια του νὰ
δεῖ τὴν κεραυνόβολη ἐντύπωση ποῦ θάκκενε ἡ ἀγγε-
λία αὐτὴ στὴ Χρυσούλα. Περίμενε νὰ τὴ δεῖ νὰ πε-
ταχτεῖ ἀπάνω, δλοκόκκινη καὶ ν' ἀπλώσει τὰ χέρια
της, νὰ ρηχτεῖ νὰ τοῦ ἀρπάξῃ τὸ περιοδικὸ καὶ νὰ
φωνάζῃ :

— αὐτῆς Σαπφῶς ! Τραγοῦδι τῆς Σαπφῶς ! Κά-
νετε γρήγορα ! γρήγορα ! Δώστε μού το. Πεθαίνω
ἀπὸ τὴ λαχτάρω. Τῆς Σαπφῶς !» (Ἀκολουθεῖ)

...α.». Ο κύβλος όμως της συνήθειας μήτε
...λό μήτε ωφέλιμο είναι να βγαίνει έξω από το
φυσιολογικό και να εκπλώνεται στο 'παρά φύση'.
Γιατί, στάληθινά, τα παρά φύση ζητούνε και την
κακομοιριά μας δημιουργούνε και το 'Έθνος μας δ-
δηγούνε στο μαρκαμό τα σχολεία μας, που 'αμ το
αντιψυχολογικό τους σύστημα δεν είναι τίποτ' άλλο
παρά κάτι μηχανισμοί, που επισκοτίζουν και κατα-
στρέφουνε τους καρπούς της δύναμης, που από φυ-
σικά του έχει το πνέμα, και της προς τή μάθηση
επιδειξιούνης, που τα ζωντανά της σπέρματα αυτή
ή φύση έβαλε μέσα μας» (Pestal. έπ. α' στο
Gessner). Και δεν πρέπει να ξεχνούμε ποτέ πό-
σον απεριόριστη είναι ή δύναμη της φύσης και πόσο
άκαταμάχητη ή αντίσταση που φέρνει αγνώστια
στις στρεβλωτικές προσπάθειές μας. Οι Γάλλοι
λίνε: «διώξε το φυσικό· εκείνο πιστρέφει καλπά-
ζοντας» κι ο ξακουστός J. Simon (Le dev. Α',
γ') γράφει πως «είναι αποτρόπαιο να καταπολε-
μούμε ή να βιάζουμε τή φύση μας, που χρωστούμε
να τήν παραδεχόμαστε μ' ευχαρίστηση, να τή βοη-
θούμε και να τήν αναπτύσσουμε». Όταν όμως,
παρ' όλ' αυτά, θέλουμε με παθολογική, έτσι να πώ,
χαιρεκακία κ' έξωφρενικό πείσμα να συνειθίσουμε,
καλά και σώνει, σε κάτι που πολεμεί τή φύση κ'
έμποδίζει τή λεύτερη προαγωγή μας και τις άλλη-
λοδεμένες λειτουργίες του οργανισμού μας, όταν
κοιτάζουμε μ' απάθεια και χωρίς φρουτούνες αγα-
νάχτησης μέσα μας το τωρινό παιδευτικό σύστημα
μας που «φθείρει τα σπέρματα της μόρφωσης, που
μέσα μας υπάρχουνε, αφού μ'ε απομακρύνει από τή
φύση, που δε γυρεύει τίποτα, που να μην είναι εύ-
κολο, άρκει να το παίρνουμε με το χέρι της και
να το γυρεύουμε βαδίζοντας τον ίδιο δρόμο» (Pest.
έπ. γ' στο Gessn.), σιγά-σιγά με τα ίδια μας τα
χέρια πληγώνουμε και δηλητηριάζουμε τήν υπαρκτή
μας κ' εύκολα φτάνουμε στον ξεφυλισμό, που κατά
το διάσημο φρενολόγο Morel, είναι μια άρρωστιά-
ρική παρεχτροπή και παρέκκλιση μιανής ζωικής
υπαρξης από τον άρχικό της φυσιολογικό τύπο.
Κ' είναι γνωστό πως ο ξεφυλισμένος, αδύνατος και
σκακτής κατά το σώμα και κατά τήν ψυχή, είναι
άνικανος να έχτελεση τον άθρόπιο προορισμό του·
κ' ή πνευματική του πρόδοσ όχι μονάχα στυμμάτ
σ' αυτόνε μα και στους απογόνους τους είναι άφι-
βολη.

Η αξιολύπητη κακντία της φυλής μας, ή
όλοκληρωτική χρεωκοπία του τάχατες λεύτερου
βασιλείου μας, ή ικανότη μας σε κάθε ζήτημα να
προβάλλουμε μονάχα λόγια, words, words,
words, κατά τή φράση του Hamlet, και nulla
facta, ή μεγάλη έλλειψη που έχουμε από έσιους
κι αλύγιστους χαρχχ-ήρες, ως χρησιμέφουμε ως από-
δειξη της δυστυχίας που μονάχοι προκαλέσαμε
άπάνω στα κεφάλια μας με τήν αστόχαστη άνεχτι-
κότητά μας στη διατήρηση κάθε στραβού κι ανά-
ποδου κι άφύσικου κι ως φανερώση ξάστερα τήν
άρρωστιάρικη κατάσταση, που ώδήγησε ένα ζωντανό
λαό, που θαυματουργήσε πριν από όγδόντα χρόνια,
το άλογάριστο παιδευτικό σύστημα μας.

MIX. Γ. ΠΕΤΡΙΔΗΣ

ΑΡΓΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΔΡ. 2

ΚΑΙ ΔΡ. 2 1)2 ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000 !

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Έκαστον γραμματίον ισχύνον διά τήν κλήρωσιν της 31 Δεκεμβρίου 1909 τιμάται άντι μιάς δραχμής.

ΚΕΡΑΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ :

ΜΕΓ ΚΕΡΑΟΣ	έκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	» »	25,000
1 Κέρδος	» »	10,000
3 Κέρδη	» »	5,000
5 Κέρδη	» »	1,000
118 Κέρδη	» »	100
557 Κέρδη	» »	50

1000 εν όλω κέρδη άξίας δραχμών..... 225,000

Γραμμάτια πωλούνται. Είς τα δημόσια ταμεία και λοιπάς δημοσίας άρχας, είς τας Τραπεζας, είς τους σταθμάς και στασιάρχας των σιδηροδρόμων, τους διαχειριστάς των μονοπωλίων και τα πρακτορεία των έφημερίδων.

Διά πάσαν πληροφορίαν ή ζήτησιν γραμματίων άπευθυντέον είς το Γραφείον του Έθνικου Στόλου και των Αρχαιοτήτων, ύπουργείον Οικονομικών είς Αθήνας.

Ο διευθύνων τμηματόρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Ο αριθμός του παρασμένου φύλλου, στην πρώτη σελίδα, τυπώθηκε λαθεμένος. Αντί 369 μπήκε 399.

— Σ' άλλο μέρος δημοσιεύουμε τήν προκήρυξη του Ωδείου για τον Άδερύφειο δραματικό διαγωνισμό. Ο διαγωνισμός αυτός, ο άθροπινότερος άπ' όσους γενήσανε ίσαμε σήμερα, τιμάει τ' Ωδείο μας και πρέπει να εξεταστεί πλατύτερα. Και θα γίνει τούτο σ' άλλο φύλλο του «Νουμά».

— Πάλι ξαναβρήκε και ξανακούστηκε ο Μιστριώτης. Σε μία φοιτητική διαδήλωση πούγινε τήν Τετάρτη έβγαλε λόγο Ροβειπέριος κ' είπε πως πρέπει να δουλέψει ή καρμινόλα και πρώτα πρώτα για τους αδιαστροφείς της γλώσσας. Όστε από προχτές τα κεφάλια μας προγραφήθηκαν από το Μιστριώτη. Συνορά μας!

— Μία παρατήρηση, με όλο το σεβασμό, στο «Στρ. Σύνδεσμο». Είπε και ξανάειπε στα «Ανάγκη ειλικρινείας» του πως θα απατάξει τή Λερναία Ύδρα της πολιτικής, κι ώστόσο της έδωσε κι άλλο ένα κεφάλι, το Μυρομιχαλικό κόμμα.

— Η «Μελάχρα» του Παντελή Χόρν βγήκε σε βιβλίο και πουλιέται στα γραφεία μας 1 δρ. και 1 και 25 λεπτά για το Έξωτερικό. Το ίδιο και τα «Juvenilia», ή καινούρια ποιητική συλλογή του Σ. Σκίπη.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Σ. Μικρ. Πάλι καλό το πρώτο τετράστιχο. Τέλλα δυο θέλουμε δουλέμα.—κ. Στ. Λυκ. Το λάβαμε. Θα δημοσιευτεί άργότερα, με τή σειρά του.—κ. Τρ. στη Λάρισα. Βίβλια. Ο κατάλογος θα δημοσιευτεί στο τελευταίο φύλλο της χρονιάς.—κ. Άλ. Μπουρ. Βρίσκειται στα γραφεία μας.—κ. Μ. Α. στο Ηράκλειο. Τα λάβαμε. Θα σου γράψουμε.

Η υπό τήν Ύψηλήν προστασίαν της Α. Μ. του Βασιλέως

ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ και ΕΜΠΟΡΙΚΗ

Έν Αθήναις (Πλατεία Κάνιγγος)

Έγκεικριμένη διά του από 29 Ιουλίου 1894

Β. Δ. Σχολαί τεχνικών σπουδών άνωτεραι :

ΕΜΠΟΡΙΚΗ, ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ, ΓΕΩΡΓΙΚΗ, ΜΗΧΑΝΟΥΡΓΙΚΗ, ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ

Φοιτησις διετής.

Έναρξις μαθημάτων τή 15 Σεπτεμβρίου.

Πρόγραμμα άποστέλλεται δωρεάν.

Γίνονται δεκταί μαθήτριαι.

ΣΤΟΥ ΝΟΥΜΑ,

τα γραφεία, δρόμος Ζήνωνα 2, πουλιούνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ και ένα και 1,25 φρ. γρ. για το έξωτερικό τάκολουθα βιβλία :

Του ΨΥΧΑΡΗ «Τένειρο του Γιαννίρη» δρ. 1.—του ΠΑΛΛΗ «Ήλιος και Φεγγάρι» δρ. 1.—του ΦΩΤΙΑΔΗ «Το γλωσσικό μας ζήτημα και ή εκπαιδευτική μας αναγέννηση» δρ. 1.—του ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «Ιστορία της Ρωμισούνης» δρ. 1, «Μαζώματα και Βρουκέλακα» δρ. 1, «Παλιοί σκοποί» δρ. 2.—του ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «Το Άνεχτήμητο», ή «Μελάχρα» και «Οι Πετρογάρηδες» (δράματα) δρ. 1.—του ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τα Ιαλιά και τα Καινοβρίγια» δρ. 1 και «Οι λοφοί στρατοκόπου» δρ. 2.—του Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Η ματιά» δρ. 1.—του Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «Ζωντανοί και πεθαμένοι» δρ. 1, «Ο Άσωτος» δρ. 1 και «Οι Άλυσσιδες» δρ. 2 (δράματα),—του Χ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ «Ο Μίγ' Αλέξανδρος» δρ. 1.—του Μ. ΦΙΛΗΝΤΑ «Γραμματική της Ρωμαϊκής γλώσσας» δρ. 3 και «Από τους θρύλους των αιώνων» δρ. 1.—του ΓΙΑΝΝΗ ΠΕΡΓΙΑΛΙΤΗ «Τα Όραία Α' Τραγούδια της άρχαϊκής δρ. 2, Β' Τελλά τραγούδια δρ. 2.—της κ. ΑΛΕΞΑΝΤΡΑΣ ΠΑΠΑΜΟΣΧΟΥ «Ο άθρόπινος μηχανισμός» χρυσοδεμένος δρ. 1 1)2 και φρ. γρ. 2 για το έξωτερικό.—του ΙΑΔ «Μετύρων και ήρώων αίμα» δρ. 2.—του ΔΟΥΓΟΥ «Άδφνη και Κλόη» (μετάφρ. Βουτιερή) δρ. 1.—του ΕΥΡΥΠΙΔΗ «Η Μήδεια» (μετάφρ. Περγιαλίτη) δρ. 1.—του ΣΟΦΟΚΑΗ «Ο Αϊας» (μετάφρ. Ζήσιμου Σίδηρη) δρ. 1.—του Γ. ΜΑΡΚΕΤΗ «Πλουτολογία» δρ. 1.—Το δασμολογικό ζήτημα στην Άγγλία» λευκά 50.—της κ. ΕΙΡΗΝΗΣ ΔΕΝΤΡΙΝΟΥ «Από τον κόσμο του Σζλοντού» δρ. 1.—του Γ. ΣΚΛΗΡΟΥ «Το κοινωνικό μας ζήτημα» λευκά 50.—του ΗΛΙΑ Π. ΒΟΥΤΙΕΡΙΑΗ «Ο Περσικνητής» δρ. 1.—του ΣΚΙΠΗ «Η Μεγάλη Αδρα» δρ. 2 και τα «Juvenilia» δρ. 1.—του ΜΑΥΡΟΥΔΗ «Μικρά τραγούδια»,—του ΝΙΚΟΥ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΥ «Τα άγροολούλουδα» δρ. 1.—ΕΛΙΣΣΑΙΟΥ ΓΙΑΝΝΙΑΗ «Γλώσσα και Ζωή» δρ. 2.—ΒΑΡΛΕΝΤΗ «Δέξα και Ζωή» δρ. 1 και «Άχτοι και Διέκτισ» δρ. 1.—ΠΑΥΛΟΥ ΝΙΡΒΑΝΑ «Άλγες και Ψέμμα» δρ. 1 και «Μικρά Πεντηχιώτικα» (δράμα) δρ. 1.—ΚΩΣΤΑ Γ. ΠΑΣΑΓΙΑΝΝΗ «Μοσκιές» δρ. 1.—ΓΙΑΝΝΗ Κ. ΣΤΕΦΑΝΗ «Μπουμπουκία» δρ. 1.—ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟΥ «Βλάχικα τραγούδια» δρ. 2.—ΜΑΝΩΛΗ ΚΑΔΟΜΟΙΡΗ 3 μπυλάντες για πιάνο 1 δραχμή ή μία.—ΡΗΓΑ ΓΚΟΛΦΗ «Τα τραγούδια του Άπρίλη» δρ. 2.—Ζ. ΦΥΓΙΑΗ «Άλγες άρχαϊκής» δρ. 1, «Χτισμένο στον άμμο» δρ. 1. και «Νίτσα» δρ. 1.—Μ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΙΑΗ «Ξενηλασία ή Ίστέλις» τόμ. 2, δρ. 5.

Το γραφείο του «Νουμά» στέλνει στους συνδρομητάδες του Έξωτερικού β.τι βιβλία του ζήτησους στις τιμές που τα πουλούνε τέλλα βιβλιοπωλεία,είγως παραπανιστό έξοδο, έξόν τα ταχυδρομικά.

Τόμοι παρασμένοι του «Νουμά» (έξόν από τον πρώτο που δεν υπάρχει κανένα του άντίτυπο) πουλιούνται δρ. 12 ή ένας για τήν Ελλάδα και φρ. γρ. 12 για το Έξωτερικό.

Έκδοτική Έταιρεία ο «Φοίβος» — Αθήνα

ΑΓΙΣ ΘΕΟΣ :

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

— Όραιος τόμος ει: δον από 130 σελίδες, με τρίστουρη γήματα των δημοτικών μας τραγουδιών.

— Είκονας του ζωγράφου Π. ΡΟΥΜΠΟΥ.—Πρόλογος του έκδοτη.

— Έρωτηρία λέξεων.—Βιβλιογραφία.

Κάθε άντίτυπο δρχ. 3. Έτυπώθηκαν και 100 άριθμημένα σε χαρτί Όλλανδίας, καθένα δρ. 5.

Παραγγέλλεσ μαζί με ταχυδρ. έπιταγίς :

Έκδοτική Έταιρεία ο «Φοίβος»

1 Κλεισθίνη, Αθήνα

ή στα γραφεία του «ΝΟΥΜΑ», Ζήνωνα 2.